

Arrest

nr. 183 043 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Pejë, Kosovo. Op 15 september 1999 diende u een eerste asielaanvraag in enkele maanden nadat u Kosovo tijdens de oorlog had verlaten. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd uw aanvraag op 31 oktober 2000 onontvankelijk verklaard. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing en keerde terug naar Titograd (Podgorica; Montenegro), waar de familie van uw levensgezellin verbleef. Door de slechte levensomstandigheden aldaar vertrok u opnieuw naar België. Op 4 april 2001 diende u een tweede asielaanvraag in, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 april 2001 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 17 mei 2001 bevestigde ik de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 3 juni 2001 diende u tevergeefs een asielaanvraag in in Duitsland. Op 15 april 2002 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België. Opnieuw

werd uw aanvraag onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en in beroep door mij bevestigd op 24 juli 2002. Na deze weigeringsbeslissing bleef u ongeveer een jaar illegaal in België wonen. U keerde in de zomer van 2003 naar Kosovo terug. Omdat jullie er opnieuw problemen kenden, verlieten jullie Kosovo opnieuw en op 13 november 2003 dienden u en uw partner een vierde asielaanvraag in. Hierin werd door mij opnieuw een weigeringsbeslissing genomen, omdat er aan uw beweerde terugkeer naar Kosovo niet het minste geloof kon worden gehecht. Op basis van de niet-terugleidingsclausule, die aan uw weigeringsbeslissing genomen in het kader van uw vierde asielaanvraag werd toegevoegd, kende de Dienst Vreemdelingenzaken u op 26 februari 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Op 3 maart 2011 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen voor een gevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar) voor meerdere feiten van diefstal en poging tot diefstal. U werd vervolgens op 18 maart 2013 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Op 30 juni 2016 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris mij verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Bij uw daaropvolgend gehoor op het Commissariaat-generaal op 13 september 2016 gaf u aan dat u niet naar Kosovo kan terugkeren omdat u de Albanen uit uw regio vreest die u zouden betichten van collaboratie met de Serviërs. Tijdens uw verblijf in de gevangenis in België kwam u immers al in aanraking met Albanen die u herkenden omdat ze vlakbij u in Kosovo woonden en die u hierom fysiek aanpakten. Voorts gaf u aan dat u al geruime tijd in België verblijft – al uw kinderen werden hier geboren –, dat u na uw vrijlating onder elektronisch toezicht een arbeidscontract had en dat u ernstige medische problemen heeft. Tijdens uw gehoor op 13 september 2016 legden zowel u als uw advocate de volgende documenten neer: verschillende stukken ter staving van uw penitentiaire historiek en uw vrijlating onder elektronisch toezicht, waaruit onder meer blijkt dat u sinds uw vrijlating geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd; twee documenten in het kader van uw ondersteuningsplan opgesteld door de Dienst Ondersteuningsplan (DOP) van de provincie Antwerpen; verschillende documenten ter staving van uw zoektocht naar een job en uw huidige professionele activiteiten; een certificaat ter staving van uw deelname aan de cursus 'beginnend lezen en schrijven' in de gevangenis van Tilburg; een beschikking van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen in verband met uw collectieve schuldenregeling; en verschillende medische stukken ter staving van uw medische problematiek.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 26 februari 2007 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 maart 2011 en van 18 maart 2013.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 3 maart 2011 en 18 maart 2013.

Uit het vonnis van 3 maart 2011 blijkt dat u wegens meerdere feiten van diefstal (en poging tot diefstal) veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van negen maanden). De rechter oordeelde: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. De omvang van de feiten en de wijze waarop de feiten hebben plaatsgevonden wijst ook op het georganiseerd karakter ervan. Beklaagde is bovendien niet aan zijn proefstuk toe. Hij werd in het verleden correctioneel veroordeeld voor vermogensmisdrijven. Hij schijnt hieruit geen lessen te hebben getrokken."

Uit het vonnis van 18 maart 2013 blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Uw verzoek een werkstraf op te leggen werd afgewezen omdat de strafrechter van oordeel was dat dat niet van aard zou zijn om u de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 13 september 2016 gehoord voor het Commissariaat-

generaal. De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Betreffende uw langdurig verblijf in België – al uw kinderen zijn hier geboren –, betreffende uw wens om hier te blijven wonen onder meer omdat u hier geïntegreerd bent – u heeft werk, u neemt deel aan een ondersteuningsprogramma, u betaalt uw schulden af en legde ter staving hiervan verschillende documenten neer – (CGVS 13 september 2016, p. 2-4) en betreffende uw door verschillende documenten gestaafde medische problemen – u heeft in België in het verleden kanker gehad en u moet binnenkort nogmaals geopereerd worden (CGVS 13 september 2016, p. 2-3) – kan worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u zowel op 3 maart 2011, als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u veroordeeld bent een ernstig misdrijf betreft. De kwalificatie van de door u gepleegde feiten als ernstig en de veroordeling door een Belgische rechtbank wordt door u echter niet betwist.

Hetzelfde geldt voor het gegeven dat aan u een gunstig advies voor elektronisch toezicht werd toegekend en dat er geen indicaties zijn dat u sinds uw vrijlating uit de gevangenis nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, zoals uit de door u en uw advocaat neergelegde stukken uitvoerig blijkt. Elektronisch toezicht betreft bovendien een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit het loutere feit dat u onder elektronisch toezicht staat kan overigens niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. U staat immers nog steeds onder de strikte controle van de overheid.

U verklaarde tot slot nog steeds niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u vreest bij terugkeer naar Kosovo door de Albanese meerderheid aangepakt te zullen worden. U bent immers Rom (CGVS 13 september 2016, p. 2). Dit gegeven op zich werpt echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd in België voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband blijkt vooreerst uit uw verklaringen dat u uit Pejë, Kosovo, afkomstig bent en dat u Kosovo tijdens de oorlog in 1999 heeft verlaten; uit uw verklaringen blijkt tevens dat u in Kosovo over een licna karta (identiteitskaart) en een paspoort beschikte waardoor u bij uw vertrek logischerwijs Joegoslavisch staatsburger was (CGVS 3 mei 2001 2e AA, p. 4; p. 9). Uit de Kosovaarse nationaliteitswetgeving blijkt dat alle personen die op 1 januari 1998 Joegoslavische staatsburgers waren en op die dag in Kosovo gedomicilieerd waren, zoals voor u het geval was, het Kosovaars staatsburgerschap kunnen verkrijgen. Bijgevolg blijkt uit niets dat u niet over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken of, na het ondernemen van de nodige administratieve demarches, hierover zou kunnen beschikken. Dit wordt bevestigd door het feit dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag een UNMIK-geboorteakte kon neerleggen.

U gaf aan dat u niet naar Kosovo kan terugkeren uit vrees voor Albanen die u, ondanks dat u persoonlijk niet voor de Serviërs heeft gewerkt, zouden betichten van collaboratie met de Serviërs. Dat u bij terugkeer naar Kosovo nog steeds in gevaar zou zijn, leidde u onder meer af uit een veiligheidsincident in de gevangenis van Hoogstraten. U werd er door verschillende Albanen, die u vanuit Kosovo kenden, in de gevangenis geslagen (CGVS 13 september 2016, p. 3-5). Naast het feit dat het eerder bevreesdend overkomt dat deze Albanen u al in Kosovo gekend zouden hebben aangezien u niet eens hun namen kende (CGVS 13 september 2016, p. 5), kan er, wat uw vrees betreft, allereerst gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn en dat RAE in het algemeen niet langer door de Albanese meerderheid van collaboratie met de Serviërs worden beschuldigd. De veiligheidssituatie wordt over het

algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsfactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Deze informatie wordt overigens bevestigd door de houding van uw broer G. (...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij (weliswaar heel kortstondig) op vakantie naar Kosovo is teruggekeerd (CGVS 13 september 2016, p. 5).

Voorts blijkt uit niets dat u, indien er toch een veiligheidsincident zou plaatsvinden, naar aanleiding van deze eventuele toekomstige (veiligheids)problemen met Albanen bij terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige beschermingsmogelijkheden. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 13 september 2016 weliswaar dat het geen zin had om in Kosovo bij de politie klacht in te dienen omdat de Kosovaarse politie Roma haat (CGVS 13 september 2016, p. 4). Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2016 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid tot arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Betreffende uw opmerking dat het moeilijk zou zijn om een huis of appartement in Kosovo te huren, omdat uw financiële mogelijkheden beperkt zijn en omdat er in Kosovo geen werk is (CGVS 13 september 2016, p. 5), kan er volledigheidshalve nog gewezen worden op het feit dat, naast het feit dat uw schoonfamilie in Kosovo woont (CGVS 13 september 2016, p. 5), waardoor u in Kosovo nog over een sociaal netwerk beschikt, heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de

gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat *“Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 26 februari 2007 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 3 maart 2011 en van 18 maart 2013. Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf gepleegd heeft. Hierbij dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 3 maart 2011 en 18 maart 2013. Uit het vonnis van 3 maart 2011 blijkt dat u wegens meerdere feiten van diefstal (en poging tot diefstal) veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden (waarvan de tenuitvoerlegging uitgesteld werd voor een periode van 5 jaar met uitzondering van een effectieve gevangenisstraf van negen maanden). De rechter oordeelde: “De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. De omvang van de feiten en de wijze waarop de feiten hebben plaatsgevonden wijst ook op het georganiseerd karakter ervan. Beklaagde is bovendien niet aan zijn proefstuk toe. Hij werd in het verleden correctioneel veroordeeld voor vermogensmisdrijven. Hij schijnt hieruit geen lessen te hebben getrokken.” Uit het vonnis van 18 maart 2013 blijkt dat u veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal door middel van braak. Uw verzoek een werkstraf op te leggen werd afgewezen omdat de strafrechter van oordeel was dat dat niet van aard zou zijn om u de ernst van de gepleegde feiten te doen inzien. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend heden te worden ingetrokken.”*, stelt de Raad evenwel vast dat deze beweringen feitelijke grondslag missen daar de vonnissen waarnaar verwerende partij verwijst en op basis waarvan zij oordeelt dat verzoekende partij zowel op 3 maart 2011 als op 18 maart 2013 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontbreken in het administratief dossier.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT